

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **V. T.**, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2021, č. j. OAM-710/ZA-ZA11-ZA22-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 5. 2021, č. j. 30 Az 1/2021 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozhodnutí krajského soudu

[1] Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 10. 2020. Narodil se v Zakarpatské oblasti, ta byla rovněž posledním místem jeho bydliště před odchodem z vlasti. Od roku 2017 dojížděl do ČR opakovaně za prací. Ze země naposledy vycestoval dne 16. 7. 2020. Cítí se zcela zdrav. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z povolání do armády a z následného zařazení do bojů na východě Ukrajiny. Navíc mu hrozí pokuta za dovoz vozidla na Ukrajinu.

[2] Žalovaný žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Vojáci základní vojenské služby nesmí sloužit v oblasti bojů, které se odehrávají ve východní části Ukrajiny. Na Ukrajině nadto existuje možnost náhradní vojenské služby. Hrozící správní sankce za dovoz vozidla nejsou azylově relevantním důvodem.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Tu krajský soud zamítl. Ukrajina je vyhláškou č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné

ochraně cizinců považována Českou republikou, s výjimkou poloostrova Krym a částí Luhanské a Doněcké oblasti, za bezpečnou zemi původu. Tuto skutečnost žalobce v řízení nevyvrátil (nezpochybnil). Žalovaný své závěry podpořil rovněž informacemi o zemi původu, které doložil celkem 15 zdroji, jež popisují situaci panující na Ukrajině mezi lety 2017 – 2020.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] V kasační stížnosti žalobce (stěžovatel) uvádí, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a skutkové závěry rozsudku nemají oporu ve spisu.

[5] Soud se nevypořádal se všemi důvody podané žádosti; soud ani dostatečně nevyvrátil jeho argumentaci. Ozbrojený konflikt na Ukrajině se stupňuje a narůstá napětí s Ruskou federací. Po několika letech konfliktů se vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a bezpráví značně dopadající na civilní obyvatelstvo Ukrajiny. V projednávané věci došlo nejméně k naplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění rozsudku krajského soudu a své vlastní rozhodnutí. Připomněla, že stěžovatel pochází z vesnice N., která není konfliktem na východu země dotčena.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost.

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[9] Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). V projednávané věci je však zcela zřejmé, že krajský soud se zabýval celým předmětem řízení, přičemž, na rozdíl od žalobce, přihlédl ke zvláštnostem řízení o mezinárodní ochraně v případě tzv. bezpečných zemí.

[10] Oproti jiným azylovým řízením je totiž v řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů se u bezpečných zemí původu presumuje, a proto odpovědnost za prokázání opaku leží právě na žadatelích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS). V posuzované věci označení Ukrajiny za bezpečnou zemi původu přeneslo břemeno tvrzení a břemeno důkazní na stěžovatele; rozsah a obsah jím sdělených informací však v daném případě neodůvodňoval přijetí závěru, že by Ukrajina pro stěžovatele nepředstavovala bezpečnou zemi původu.

[11] K obavám stěžovatele z účasti v ozbrojeném konfliktu na Ukrajině Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, dle které odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Nejvyšší správní soud též setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 216/2020 - 22, či ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 230/2020 - 24).

[12] Žádné ze stěžovatelových tvrzení nemířilo k tomu, že by jeho azylový příběh souvisel s oblastí poloostrova Krym či částí Doněcké a Luhanské oblasti nacházející se pod kontrolou proruských separatistů, které podle výše citované vyhlášky č. 328/2015 Sb. nejsou za bezpečné považovány. Stěžovatel toliko vztahoval situaci panující v těchto oblastech na celou Ukrajinu, k tomu ale neuvedl relevantní důvody.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročez nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, č. 4170/2021 Sb. NSS.

[15] Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu